

«Εκκοπή του ιδίου θελήματος»

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η πιο πάνω φράση προέρχεται από τη μοναχική πολιτεία. Θεωρείται βασική προϋπόθεση για να γίνει κάποιος αληθινός μοναχός και να προχωρήσει στην πνευματική ζωή. Με το να «κόψει το θέλημά του» νικά τον εγωισμό και τη φιλαυτία του και ξανοίγεται στην «έλευθερία τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ».

Ενώ φαίνεται ότι καταπατείται η ανθρώπινη προσωπικότητα και αξιοπρέπεια, η πρακτική της «έκκοπῆς τοῦ ἰδίου θελήματος» αναδεικνύει το πρόσωπο ελεύθερο από δεσμεύσεις του εγώ και κομπλεξικές καταστάσεις. Αυτό βεβαιώνουν οι βίοι των παλαιότερων και συγχρόνων αγίων, των αληθινῶν ανθρώπων του Θεού.

Ἄλλωστε ο ἴδιος ο Υἱός του Θεοῦ, αρνούμενος το δικό Του θέλημα, υπάκουσε στον Πατέρα Του μέχρι θανάτου, «θανάτου δέ σταυροῦ». Γι' αυτό και Τον «υπερύψωσε» και ως ἄνθρωπο, ὥστε «ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων» (Φιλ. 2,10).

Ο κάθε μοναχός, αγωνιζόμενος να μιμηθεί το Χριστό για να ενωθεί μαζί Του και να

γίνει κατά χάριν υιός Θεού, στην πραγματικότητα καλείται να αρνηθεί τον εαυτό του, δηλαδή το «θέλω» του, τη λογική του, τις απόψεις του. Τότε ο Θεός τον «υπερυψώνει» στη δόξα του Χριστού και του χαρίζει σε μικρογραφία τα χαρίσματά Του.

Θα μπορούσε να πει κάποιος ότι τα πιο πάνω, αφού αναφέρονται συγκεκριμένα σε μοναχούς, δεν αφορούν τους χριστιανούς που ζουν στον κόσμο. Αυτό όμως δεν ισχύει, γιατί δεν υπάρχουν δύο Ευαγγέλια αλλά ένα για όλους τους ανθρώπους, είτε είναι κληρικοί είτε μοναχοί είτε λαϊκοί. Άλλωστε η θέωση, η ένωση με το Θεό, δεν είναι για όλους;

Ας σκεφτούμε πόσα προβλήματα λύνονται και πόσες συγκρούσεις αποφεύγονται με το να «κόψει το θέλημά του» ο άνθρωπος, μιμούμενος το Χριστό ως χριστιανός. Η εμμονή στο «ίδιον θέλημα», ακόμα κι αν είναι δίκαιο, διέλυσε οικογένειες, χώρισε αγαπημένους, κατάστρεψε μακροχρόνιες σχέσεις, ζήμιωσε υλικά και πνευματικά τον άνθρωπο.

Θεωρούμε ίσως ότι η πνευματική ζωή συνίσταται σε προσευχή χωρίς συντριβή, σε εκκλησιασμό χωρίς πόθο, σε νηστεία χωρίς ελεημοσύνη, σ' εξομολόγηση χωρίς μετάνοια. Περνούν τα χρόνια χωρίς αλλαγή, «μαθητές ανεπίδεκτοι μαθήσεως»(Θεοδόσης Νικολάου). Κι αυτό φαίνεται σε κάποιες στιγμές που καλούμαστε να «κόψουμε το θέλημά μας», να χαθούμε για να φανεί ο άλλος, να ταπεινωθούμε για να ζήσει ο αδελφός.

Είναι αλήθεια ότι η υπακοή ως «έκκοπή τοῦ ἰδίου θελήματος» ισοδυναμεί με μαρτύριο, κατά του αγίους Πατέρες. Όμως η χριστιανική ζωή δεν είναι μαρτύριο; Το «ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν» δεν το είπε ο Κύριος για όσους θέλουν να Τον ακολουθήσουν; Αν δεν θέλουμε ή δεν μπορούμε να το εφαρμόσουμε, τουλάχιστο ταπεινά ας ομολογήσουμε την αλήθεια. Αφού ξέρουμε ότι η μόνη αμαρτία που δεν συγχωρείται είναι αυτή που δικαιολογούμε.

Στο σημείο που υπερβαίνουμε το δικό μας θέλημα για χάρη του Χριστού και του πλησίον, ζούμε την όντως ελευθερία, την άνεση, τη χαρά της Βασιλείας. Καταλαβαίνουμε το «διά σταυροῦ ἦλθε χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagjastriados.com